

dan Karakter, at vi kan være sikre paa, at Embedsmændene er dygtige Folk.

**Søren Svendsen:** Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) rettede en Henvendelse til mig i Anledning af de Udtalelser, jeg var kommet med ved Begyndelsen af disse Forhandlinger. Jeg skønner imidlertid ikke, at det ærede Medlem rokkede synderligt ved Realiteten af de Betragtninger, jeg den Gang gjorde gældende, og jeg kan derfor fatte mig meget kort med Hensyn til disse Udtalelser. Det ærede Medlem indrømmede, at Regelen var den, at de kvindelige Tjenestemænd ikke var Forsørgere. Jeg er ogsaa gaaet ud fra, at det er Regelen; der er Undtagelser, men de er meget faa. Dette er netop ogsaa et af de Hensyn, jeg mener spiller ind med i Overvejelserne om, hvordan Lønnen skal være, thi vi kan ikke komme væk fra, at vort Lønssystem i det hele taget, ogsaa det foreliggende Lønforslag, gaar ud fra, at Tjenestemændene i Regelen er Forsørgere, og derfor giver man Alderstillæg til Lønningerne, saaledes at Forsørgeren kan være i Stand til at opfylde sin Forsørgerpligt. Men Kvinderne er altsaa, som sagt, ikke Forsørgere paa faa Undtagelser nær. Det eneste, jeg har gjort opmærksom paa, var, at det af den foreliggende Statistik fremgaar, at Kvinderne har meget mere Sygelighed, mange flere Sygedage end Mændene og derfor faktisk ikke udretter det samme Arbejde som Mændene, og Staten maa betale for Kvinderne i den Tid, de er fraværende. Den højtærede Finansminister, som ogsaa var inde paa dette Spørgsmaal, talte om den store Opgave, Kvinderne i Almindelighed har som Mødre, det maatte man ogsaa tage Hensyn til. Det er rigtigt, men den Sygelighed, som fremkommer derved, er slet ikke taget i Betragtning i de statistiske Oplysninger, vi har faaet fra de Institutioner, hvor kvindelige Tjenestemænd er ansatte. Det er udover dette, at de har en meget større Sygelighed end Mænd, saa at de altsaa ikke gennemsnitlig udretter det Arbejde, som deres mandlige Kolleger gør.

Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden kom saa ind paa en Betragtning, som der kan ligge en Del til Grund for. Det var den, at hvis Sygeligheden virkelig var større, kunde man sætte en normal Sygelighedsprocent, og hvis den blev overskredet, kunde man gøre Fradrag i Lønnen. Det skulde altsaa gælde baade Kvinder og Mænd. Rent teoretisk set ligger der noget rigtigt til Grund for denne Betragtning, men jeg vilde dog,

tror jeg, være noget betænkelig ved at komme ind paa dette Forhold, thi saa skulde man altsaa have fastsat bestemte Perioder eller et bestemt Antal Sygedage, i hvilke man kunde være fraværende uden Fradrag. Jeg er imidlertid noget bange for, at faar vi saadanne faste Bestemmelser, vil det blive betragtet som en Ret for Tjenestemændene at have disse Sygedage, hvad jo mange af dem heldigvis nu ikke har, og at saadanne Bestemmelser derfor vil faa en skadelig Indflydelse. Men Hovedhensynet for mig er, som jeg sagde straks, dette, at jeg ikke ønsker gifte Kvinder ansat i Statstjenesten mere end allerhøjest nødvendigt og helst vilde, at man kunde undgaa det, fordi deres Gerning og Opgave ligger et helt andet Sted end i det offentlige Arbejde, og det skal være en meget elendig Husmoder, som ikke ved at opfylde den Gerning, som hun har i Hjemmet, vil kunne gøre meget, meget mere Nytte end ved at deltage i Statstjenesten. Derfor skal man saa vidt muligt ikke gøre noget, der kan bidrage til, at gifte Kvinder gaar ind i Statens Tjeneste eller bliver i den længere end højest nødvendigt. Det ærede Medlem spurgte, om jeg vilde være med til, at de almindelige Arbejdere kunde tjene saa meget, at deres Hustruer ikke behøvede ogsaa at være Lønarbejdere. Ja, jeg vil meget gerne arbejde med til, saa meget jeg formaar, at Forholdene kan blive saadanne, fordi det som Regel er et Tab for Hjemmet og for hele Samfundet, om den gifte Kvinde, og navnlig Moderen, i væsentlig Grad skal være borte fra Hjemmet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den glidende Skala eller bevægelige Løn er der jo blevet anført mange forskellige Forhold, som skulde tale derfor, og jeg er ikke uenig med de ærede Medlemmer, som har holdt paa dette Princip. Ogsaa jeg vilde, som jeg straks sagde, have ønsket, at det havde været muligt at naa noget længere frem ad denne Vej. Naar det ikke er sket, uagtet de fleste af Rigsdagens Repræsentanter i Kommissionen var stemte derfor, saa har Hovedhensynet været saa vidt muligt at faa et Lønningslovforslag udarbejdet, der kunde samle hele Kommissionen, ogsaa Repræsentanterne for de forskellige Tjenestemandorganisationer, om sig, og vi fandt alle, at det vistnok vilde være umuligt, naar man vilde arbejde for en Gennemførelse af dette Princip, at naa til en enig Indstilling om de forskellige Forslag. Dette Hensyn tillagde jeg saa megen Betydning, at jeg foreløbig har kunnet slaa mig til Taals med de Rester af dette Princip, som her foreligger. Naar vi igen kommer til en Revision